

XXVI. ORSZÁGOS MÉDIATÁBOR, BALATONFENYVES

PARTILAP

A SAJTÓRGIA CSOPORT LAPJA. VI. ÉVFOLYAM 5. SZÁM, 2006. JÚLIUS 6., CSÜTÖRTÖK

Hazatérés Coke-országból

A Coca-Cola Beach House pálmái mellett lubickolva töltötte szerda délutánját a tábor. A Partilap önfeláldozó stábja végigkövette a napot: képriportunkat a 2. oldalon találjátok, míg rögtön utána a 3.-on szubjektív benyomásainkat rögzítjük a siófoki überstrandról. Sőt! A beachen Pély „United” Barnát is elénk fújta a szél, így szembesíthettük Papp-Kuster „Tábori Szívtipró” Ádámmal – a 8–9. oldalon most egyszer és mindenkorra kiderül, melyikőjük nyúlja a másikat.

Volt, aki csendben művelődött

A Coke-életézés megfűszerezte a napunkat

Előbb a sport, aztán a szórakozás

Habár Coca Cola termék,
legalább nem piros

Van akit nem járt át annyira a hely szelleme

Sió-Coke

Coca-Cola Beach House, 2006. július 5.

FOTÓ: TUSKA ISTVÁN, BÁNKI ANNA

Coke-fíling

Nagy Baksa öslázadó némiképp meghasonlik önmagával a Coca-Cola Beach House meglátogatása után.

Ettől a vonaltól kezdődik a Beach House. Ez itt Coke Ország határa, amin átlépve sokkal jobban esik a kóla. Ahol az üdítő már nem üdítő, hanem testileg és lelkileg, fizikailag és szellemileg egyaránt frissítő varázssital. Legalábbis ezt akarják belénk építeni a mindenhonnan áradó töménytelen mennyiségű jókedv-reklámmal, amikről (idézem) árad a Coke-filing filingje. – Ez tényleg bejön? – kérdeztem magamban. – Ezt komolyan megzabálják az emberek?

Sokak igen. A reklám- és marketingcsapdák sikerrel ejtik áldozatul a befolyásolható közönséget. Sokakat valóban átjár a Coke-fíling, és előszeretettel vásárolják a varázsvilág termékeit. Megvásárolják a Coke-törölközőt, sapkát és pólót, majd otthon eufórikus mosollyal arcukon büszkén mesélnek szomszédjaiknak a bulik bulijáról. Ez több mint ingyenreklám, hiszen maga a fogyasztó fizet a reklámozásért.

Hogyan csinálják ezt? Milyen díszletek kelnek a varázsvilág felépítéséhez?

Először is a külvilág teljes kizárása. Ebben a világban nincsenek problémák. Itt mindenki mosolyog. Ez itt a Beach House. A falak közé zárt tengerpart, ahol a látszatért minden felhasználható eszközt megragadnak. Van itt minden, ami kell! Pálmafák, homokos part, cocktail bárók. Ez itt a „Balaton az élet Coke oldalán”. De mi van azokkal, akik csak egy sört szeretnének? Valahogy nem illenek bele ebbe az idilli képbé. Túl természetes, túl valódi. Viszont ha már itt vagyunk, nincs mit tenni... Próbáljuk meg élvezni!

Keressünk egy jó helyet, és ne nagyon gondolkozzunk! Épülünk bele Csodaországba. Ez

eleinte reménytelen kísérletnek tűnt számomra, de végül pozitívan csalódtam. A rengeteg összezsúfolt stílus közül sikerült megtalálnom a saját világomhoz illőt! Itt az én zeném szólt, itt jól éreztem magam, és talán engem is átjárt a Coke érzés.

Talán... Mi hiányzott? Miért nem volt az igazi? Itt mindenki megtalálja a helyét. A pancsoló kisgyerekek, bulizó fiatalok, nyaraló családok, 70 éves nénik és a kisunokáik. Akkor ki a célközönség? Mindenki? Jó dolog mindent egy helyre sűríteni? Falak közé zárt tengerpart, ahol minden van. Mit kapunk abból, ha mindent összeöntünk? Készítünk egy koktélt sóból, cukorból, citromból, sörből, csokiszirupból és ketchupból, majd esernyővel és spirálos szívószállal turmixjuk. Milyen eredménye lehet ennek a turmixnak? Isteni manna, vagy ihatatlan lötyty!

Gusztus dolga...

Hírek

Zajtilalmat vezetett be a vezetőség éjfél után a táborban, miután többen panaszkodtak a fegyelmetlenségre. A csoportvezetők mindenkit megkértek, halkán közlekedjenek a folyosón, a hátsó udvaron dohányozzanak és csendesen beszélgessenek. A takaródó betartásának hallható eredményét már tapasztaltuk újságunk szerkesztése során.

Kis híján kudarcba fulladt a tegnapi parti tévés munka, miután a strand egyik munkatársa egy időre akadályozta a felvételek készítését. A strand kereskedelmi igazgatójaként bemutatkozó úr arról érdeklődött, van-e engedélye a tévés csoportnak forgatni. Az ott tartózkodó csoportvezetők igyekeztek elmagyarázni a tábor és a látogatás célját, és némi huzavona után abban maradtak, hogy a teljes nagystrandon nem, csak az azon belül működő Coca-Cola Beach House területén készíthetnek képeket.

Titokzatos-külkereskedős

Ismeretlen táborvezető, akit csak a műsorok értékelésekor hallhatunk megszólalni – azt hiszem, igazán használhatjuk ezt a jelzőt, amivel persze nem megsérteni szeretném. Amikor megkérdeztem néhány táborlakót, hogy ki is az a Váry Gábor, vagy hogy mit lehet róla tudni, senki nem tudott semmit mondani. Valójában ki is ő?

Gábor 1981-től 1985-ig egy angyalföldi középiskolába járt, ekkor már foglalkozott a rádióval, mégpedig a sulis diákrádiójában. Ez a rádió addig működött, ameddig ő ott volt és csinálta. Mivel akkor még nem lehetett egyesületet alapítani, addig az AKAI – teljes nevén Angyalföldi Kőbányai Aktív Iskolarádiósok – volt az a hely, ahová a médiával foglalkozó diákok mehettek. Majd 1989-ben megalakult a DUE tíz alapító taggal, az első tábor pedig 1990-ben volt Lakiteleken. A mi ismeretlen táborvezetőnk az első három táborát töltötte táborlakóként, majd a többi táborban már csoportvezetőként tevékenykedett.

Térjünk vissza a munkájára: a főiskola idején a Petőfi rádióban dolgozott a Reggeli csúcs szerkesztőjeként. Az embereket felkészítették az új napra, érdekes, figyelemfelkeltő témákkal. Lényegében ez volt a ma népszerű reggeli műsorok elődje.

Eközben a tejiparban is dolgozott egy csomagolóval foglalkozó holland cégnél. Ez a két állás soknak bizonyult, így választania kellett. „Túláságosan sok volt a rádió, a másik cég vitele és a gyermekemmel is akartam foglalkozni” – mondta Gábor. A külkereskedelem mellett döntött. Nagy bánatára ott kellett hagynia a rádió-

FOTÓ: BÁNYKI ANNA

ót és kedvenc reggeli műsorát. A tábor viszont azóta minden nyarában szerepet játszik, és már a fiának, Daninak is. 1998 óta a tábor minden nyarához kapcsolódik, ha csak pár napra is. Három éve már ő is csoportban dolgozik.

KOVÁCS NIKOLETTA

Figyelem!
Tábor Embere
választás, 2006
Szavazz!

Krízisben a kritika

Kopjas Fanni a műsorértékelések hatékonyságán elmélkedik megfigyelései kapcsán..

Alig szólalnak meg a táborlakók a műsorértékelésen. Mélyen az újságba meredünk, ha a mikrofon a közelünkbe kerül, malmozunk az ujjunkkal és az ölünkbe bambulunk, kerüljük a véleménynyilvánítást, miközben a csoportvezetőket mesterségesen próbálják a háttérbe szorítani.

Elgondolkodtató, hogy vajon miért van erre szükség.

A vérmesen érvelő csoportvezető ijeszti-e meg a félnélkebb véleményalkotót, a negatív reakciótól félve maradunk-e csöndben, vagy mire odajutunk, hogy hozzászóljunk, elbóbiskolunk a székekben ülve?

A keddi műsorértékelésen, amikor Balázs Géza elejtette a csoportvezetők hollétére irányuló mondatot, csapott belém a felismerés. Tényleg kevesebben vannak itt! (Illik hozzátennem, hogy gyakran a táborlakók közül sem jelenik meg mindenki.) Bár a Herczeg-család ott ült a sorokban, Pál Zsombor az ajtónál dohányzott, egy-két csoportvezető ült a hátsó sorban, kislányaink jelenlétük ellenére visszafogták magukat, és hagyták a bennünk rejlő oroszlánt érvényesülni. Hagyták, de nem volt. Erre sem foghatjuk az alkalmankénti inaktivitást.

Több csoportnál is érezni, hogy egy jó témát hagynak veszni csupán azért, mert a műsorértékelésen szeretnének megfelelni. Előbb gondolkodunk a reakción, mint-hogy elméláznánk magán az ötleten. (Vajon ez azért van, mert ha az ínyünkre/ínyükre való műsort vagy cikket produkálunk, hamarabb végzünk az értékeléssel?) A keddi esti hangjáték kiváló ellenpélda volt erre,

aminek személy szerint nagyon örültem.

Esténként néha körbenézek és a székről lecsúszni vágyók arcát figyelve, azon elmélkedem, valóban ennyire unjuk a másik csoport munkájának értékelését, vagy semmi értelmet nem jut eszünkbe?

Igazándiból egyiket sem tudom elhinni egy táborozóról sem. A kritikákból rengeteget lehet tanulni, érdemes meghallgatni más csoportokról alkotott véleményeket is (habár mindenkit a sajátja érdekel a legjobban) a kritikai szempontok és megfigyelések fényében. Kérdés, mikor csúszik át a megfigyelés szórszálhasogatásba, amikor gyakran olyan cikkek fölött siklik át figyelmünk, amelyek több szót érdemelnének. Sok esetben az értékes tartalom háttérbe szorul a cikkek hosszúságával, a képekkel, a tördeléssel szemben.

Nem minden részletben érdemes elveszni, főleg, ha szárazzá teszi esténk utolsó együtt töltött másfél óráját. A csoportvezetők a táborlakók véleményére kíváncsiak, mi a szakemberekére, mégsem verjük ki egymás kezéből a mikrofont, pedig ez talán lerövidítené a folyamatot...

PartiLap. A Sajtórgia csoport lapja. VI. évfolyam 5. szám, 2006.

július 6., csütörtök. **Főszerkesztő:** Kis Anett. **Csoportvezetők:**

Érsok Zoltán, Pál Zsombor. **Munkatársak:** Baji Andrea, Kopjas Fanni, Kovács Nikoletta, Mészár Kata, Miklay Dénes, Nagy Baksa, Tóth Enikő, Tóth Szilvia. **Fotórovat:** Bánki Anna, Iván József, Tuska István, Kecskeméti Dávid rovatvezető. **Képszerkesztő:** Vaska Henrietta. **Tördelőszerkesztő:** Mezei Tamás. **Jó fej:** Bocz Márton. **A tábor főbb támogatói:** Coca-Cola Magyarország, Magyar Rádió, T-Online, TÜV Rheinland Hungaria Kft., Viva, BME Simonyi Károly Szakkollégium.

Táborozik és táboroztat

FOTÓ: TUSKA ISTVÁN

Vannak emberek, akik akkor is érdekesek, szimpatikusak, ha személyiségüknek csupán töredékét ismerjük. Csató Márton, Süni pont ilyen. Az idei a negyedik tábora és bizonyára már mindenki felfigyelt rá. Akár a műsorértékelés aktív hozzászólójaként, a reggeli műsor pergőnyelvű porondmestereként, csoport- vagy szobatársaként. Mint a vele folytatott beszélgetés során megtudtuk, szabadidejében hátrányos helyzetű gyerekeken segít, a dolgos hétköznapokon pedig a ferihegyi repülőtéren utasfelvevő (check-ines).

– Hogy kerültél a repülőtér közelébe, hogyan lettél check-ines?

– A repülésbe beleszerettem már kicsi koromban. Egyszerűen, mivel édesapám is malévós már negyven éve, bátyám pedig repülőgép mérnökként kezdte. Mostanra startszerelő lett, így ő is a reptéren dolgozik.

– Gyerekként volt valami más elképzelésed is arról, hogy felnőttként mivel foglalkoznál szívesen?

– Mint minden gyereknek, nekem is volt számos más elképzelésem. Mikor megkaptam az első repülőgépszimulátort számítógépen, azóta állandóan csak ilyen játékokkal játszom és azt terveztem, hogy csak és kizárólag a repüléssel fogok foglalkozni. A check-in egyelőre bejött, aztán meglátjuk, hogyan megyünk tovább.

– A rádió hogyan egyeztethető össze ezzel? Hogyan és mikor vált életed részévé?

– Szakmailag sehogy. Megtetszett nekem az iskolában a rádiózás. Volt egy lehetőség, hogy kipróbáljam és bejött. Nagyon szeretek rádiózni. Ez csak hobbiszintű dolog az életemben. A keverőpultban és a repülőgép pultjában egy közös dolog van, hogy mindkettőt nyomogatni kell és ezt nagyon szeretem.

– Mióta szervezel tábor hátrányos helyzetű gyerekeknek?

– Jártam egy színész stúdióba anno, ifjú 18 éves koromban. Ott az én csoportomat egyszerűen összevonták a kicsikével. Hirtelen azt vettem észre, hogy egy gyerek az ölembe ül. „Üljön, engem nem zavar.” Akkor jött a másik. „Üljön”. Szünetben csimpaszkodtak rajtam és az egyikük megkért, hogy maradjak velük. Osztottam, szoroztam és végül arra jutottam, hogy maradok.

Tényleg hihetetlenül megszerettek. Az egyik gyerek anyukája ott intézményvezető, ahol most dolgozom – a Csepeli Családsegítőben – és megkérdezte, hogy lenne-e kedvem tábor szervezni gyerekeknek. Megpróbáltam és immár 6 éve ott vagyok. Nagyon szeretem ezt csinálni.

Újabban létezik egy pingpong klub is, ami nagyobbaknak van. Ez inkább drogprevenációs program „utagyerekeknek”. Ez már sokkal nehezebb feladat, hiszen jóval közelebb állnak hozzánk korban a gyerekek és nehezen fogadják el, ha valamire azt mondjuk, hogy nem szabad, de ezzel meg kell birkózni. Van egy film, ami nagyon sokat jelent nekem. A Kóristák ugyanolyan gyerekekről szól, mint amilyenekkel én is foglalkozom. Amikor megnéztem, lelkiileg összehozott velük és azóta is meghatározó élménynek tartom.

MIKLAY DÉNES

A média a jövő tantárgya?

A tömegkommunikáció fejlődésének eredményeként a médiáról már mint érettségi tárgyról is beszélhetünk. Mint idén többek közt mozgóképkultúra és médiaismeretből érettségizett diák azt tapasztaltam, hogy egy média óra rengeteg új ismeretet ad, csiszol, árnyal, formál. Szórakozva tanít. A táborban talán kevesen tudnak erről a lehetőségről, miközben sokan szándékoznak életüket a médiának szentelni.

A mozgóképkultúra és médiaismeret, ez az új, 2003-ban bevezetett modultárgy a kulturáltabb látásmódot, a tágabb élményvilágot, a csiszoltabb ízlést, a biztonságosabb ítéletalkotást, a művek fogékonyabb befogadását segít(het)i. No és azt, hogy a tízenéveseket irányítsa, értően befolyásolja, segítse a médiumok világában, és felkészítse a jelentkezőket szakirányú továbbtanulásukra.

A média előkészítőknél lehetőség nyílik a klasszikusok, Szabó István, Hitchcock, Fellini, műveinek megismerésére, „kötelező olvasmányok” a Psycho, az Apa, az Országúton stb. számítanak. Mind ezen felül maga az érettségi is érdekes. A média érettségire vállalkozó diákok írásbeli vizsgát tesznek, melyben egy filmrészletet is elemeznek a filmelméleti és médiakérdések mellett, de addig is el kell készíteniük egy

választott projekt-feladatot.

Az ideai feladatok között szerepelt például egy diákeletet jellemzően bemutató hangmontázs elkészítése, valamint egy 3-4 perces film elkészítése „meglesés” témakörében. Lehetséges feladatként volt, aki egy fotósorozat elkészítését vállalta fel, vagy a Hagygyállógva, Vászka című film néma elemeit tanulmányozta esszéfeladatában, esetleg a női magazinok, például a Joy és a Cosmopolitan által beállított nőképet elemezte.

A DUE teljes mértékben támogatja a középiskolai médiaoktatást, tudtuk meg Balázs Gézáttól. Szerinte a fiatalok többsége ma már a médiából szerzi az információkat a korábbi időkkel ellentétben. Géza elmondta, hogy az egyesület már jóval a szervezett médiaoktatás bevezetése előtt megkezdte a médiaismeretek terjesztését különböző szakkönyvek

kiadásával, azonban mint társadalmi szervezet az iskolarendszer zártsága miatt nem vesz részt az tanórai tevékenységekben, mindezzel megmagyarázva azt, hogy a DUE kimaradt a tantervek kidolgozásából.

Vannak táborlakók, akik bár hallottak a média érettségiről, nem volt alkalmuk kihasználni ezt a lehetőséget. Óré Adrienn, másodéves kommunikáció szakos egyetemistaként állítja, szívesen érettségizett volna médiából, de iskolájában 2004-ben még nem létezett médiaoktatás, hiszen szaktanárok sem voltak hozzá.

Torbik Tibor, mint leendő érettségiző mindenképpen szeretne mediavizsgát tenni, ám szerinte nem kiforrott még egyelőre a rendszer, hiszen nincs iránta eleendő érdeklődés.

Megállapíthatjuk, hogy a médiaoktatás jelenleg még igencsak gyerekcipőben jár, pedig a film is, a média is része a kultúrának. Agyonmedializált életünkben küldetése is van e tárgynak. Ezt 2006-ban fel nem ismerni – hiba. Talán kijelenthetjük: a média a jövő tantárgya.

KIS ANETT

FOTÓ: TUSKA ISTVÁN

Pély vs Papp-Kuster

Ki a legbarnább?

Sokan említették már, hogy táborunk egyik csoportvezetője, Papp-Kuster Ádám rendkívül hasonlít a United zenekar frontemberére, Pély Barnára. A hasonlóság megmozgatta fantáziánkat, így utánajártunk, hogy vajon belülről is egyeznek-e annyira, mint ahogyan külsőleg mutatkoznak. A lehetőséget megragadtuk, a Beach House-on interjút készítettünk Barnával a koncertje előtt.

– A tengerpartot vagy a hegyeket kedveled jobban?

Pély Barna: – Egyértelműen a tengerpartot. A nyaralás jut róla eszembe. A nyüzsgő életem miatt ilyenkor vonz a csend és a semmittevés.

Papp-Kuster Ádám: – A tengerpartot. Süt a nap, hullámozik és tők jó.

– Akkor ezek szerint a nyarat szereted. Vagy inkább a telet?

PB: – Mindenképpen a nyarat.

PKÁ: – Inkább nyár. Sokkal jobban szeretem a forróságot, mint a hideget.

– Szabadidődben mivel foglalkozsz, mik a hobbijaid?

PB: – Szeretek moziba járni és popcornt zabálni. Ez nem emészt fel túl sok energiát. Ilyenkor a számba adják a nyalókat és tők jól elvagyok. Ezen kívül a szerelmemmel való foglalkozás, így például a szex szegmense is leköti a figyelmemet.

PKÁ: – Szívesen töltöm időmet a barátaimmal és természetesen a kedvesemmel, valamint szeretek alkotni, főleg honlapokat, arculatokat és grafikákat.

– Humán vagy reál beállítottságú vagy?

PB: – Alapvetően humán, és ezen belül is gyakorlatias.

PKÁ: – Nem igazán tudom eldönteni. Talán inkább reál.

– Akkor most váltunk át más témára. Mit nézel meg először egy lányon?

PB: – A szemét. Egyébként én már nem nézhetek semmit...

PKÁ: – Az arcát, hogy szimpatikus és kedves-e, valamint, hogy mit közvetít felém.

– Ki lenne az a világsztár, akivel szívesen élnél együtt?

PB: – Nehéz kérdés, őszintén, ezen még sosem gondolkoztam. Valószínűleg énekesnő lenne. De igazából egyik se tőkéletes, kivéve Dorinát!

PKÁ: – Igazából kedvesemmel szeretném leélni az életemet.

– Múltadra támaszkodva mi az a különleges dolog, ami a barátoddal már huzamosabb ideje összetart?

PB: – Hasonló az értékrendünk és a 8 év korkülönbséget is szerencsésnek tartom. Ő abban hagy teret, amiben én nem tudok engedni, én meg abban hagyok teret, amiben ő nem tud engedni.

PKÁ: – Az összhang a kulcsa a dolognak. Nagyon jól kiegészítjük egymást.

– Számodra a divat diktálja a megjelenést és az öltözködést?

PB: – Én úgy gondolom, hogy ami leginkább közel áll hozzám, azt kell közölni a divat-

irányzatokból. Nekem a 70-es évekbeli retro stílus jön be legjobban. Én ezt csak úgy hívom: a diszkógömbös korszak. Ehhez tartozik a jobbra fésült haj is.

PKÁ: – Nem igazán követem azt, hogy most mi a divat. Aból tudok csak ruhát válogatni, ami a boltokban van.

– Szerinted a külsőd befolyásolja a népszerűségedet?

PB: – Én egyértelműen azt mondom a szakmából kifolyólag, hogy a reklám befolyásolja a népszerűséget. Pont annyian szeretik az embert az imidzse miatt, mint amennyien utálják.

PKÁ: – Először mindenkit a külsejéről lehet megítélni.

BAJI ANDREA

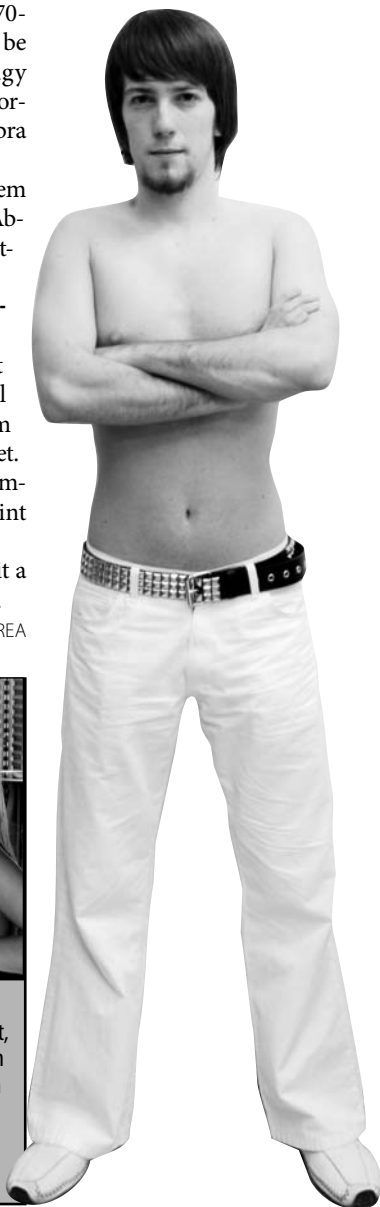
Női szemmel

A két fiúról barátnőjüket is megkérdeztük. Ők hasonlóan vélekedtek szerelmükről. Szabó Renáta szerint Ádámmal mindent meg lehet beszélni, mindig túl tudnak jutni a a pillanatnyi problémákon. Barátja kedves, szerelmes férfiként akármit megtenne. „Nagyon jól esik, hogy minden egyes nap éreztem velem, hogy szeret, és hogy különleges vagyok számára!”

Galambos Dorinával is volt lehetőségünk beszélni, mivel látogatásunk idején a Beach House-on tartózkodott. Szerinte Barna kedves, ezen kívül egyáltalán nem beképzelt, csak boldog. Meg van elégedve az életével és élvezi is. „Néha lányosan gondolkodik, ami nekem segítség. Ő nem egy alfahím típus.”- állította a vagány énekesnő. „Az viszont nagyon idegesít, hogy van, amikor nem hajtja le a WC ülökéjét.” Mindezek ellenére elmondása szerint nagyon jól megértik egymást.

Galambos Dorina

FOTÓK: TUSKA ISTVÁN

Különbözőek, mégis teljes az összhang

Tegnap este a Coca-Cola Beach House-on koncertezett a United. Kihasználva az alkalmat a zenekartagokkal beszélgettünk.

A zenekar 1999-ben Acid Company néven alakult, de az első albumukkal már Unitedként turnéztak. Szerintük jó volt a névválasztás, hiszen ők négyen mind különböző karakterek.

Barna szombat esténkénti Megasztáros zsűriszereplése nem eredményezett nagy változást a csapat életében: a tagok együtt örültek frontemberükkel és azzal viccelődtek, hogy szerették volna, ha Pély maga nyeri meg a versenyt.

Bár sokan Barnát tartják a United központi figurájának, mi a többi tagra is kíváncsiak voltunk. Mits Gergő basszusgitáros elmesélte, hogy gyerekként gondolkálni tanult, ám később felkeltette érdeklődését a jazz műfaja, ezért nagybőgőzni kezdett, míg végül a basszusgitárnál kötött ki. (Egyébként Beke Dani tőle tanult basszusgitározni egy évig.)

Romhányi Áron billentyűs gyermekkorában Líbiában élt családjával, mert

édesapja ott dolgozott. Pár napja viszont itthon került bajba: egy szórakozóhelyről kifele jövet összetűzésbe keveredett a biztonságiakkal, akik megütötték és betörték az orrát. Értesítették a rendőroket, azonban valószínűleg nem lesz folytatása az ügynek, mivel Áron úgy gondolja, hogy „bizonyos érdekcsoportokhoz tartozik a hely”. Mégis örül, hogy a hír eljut az olvasókhoz és reméli, hogy mások tanulnak az esetből.

MÉSZÁR KATA

A DUE állatkertje

Mindannyian voltunk kisgyerekek. Idétlenkedtünk, neveltünk, vidámak voltunk. De nem létezik olyan felnőtt ember, akinek nincsenek mániái, vicces pillanatai, amire szívesen emlékszik. Körbejártam az egész tábort és rájöttem, hogy a táborlakók örültségeikkel képesek versenyre kelni a táborvezetők Fele sem igaz vetélkedőjével.

Kezdjük mindjárt a mi *Takács Timynk*-kel. Talán senki sem gondolná, hogy mindössze 3 éves volt, amikor fogta magát és nemes egyszerűséggel elindult és felfedezte az egyik bécsi bevásárlóközpontot. *Szabó Enikő* biztosan nem fog a Barbie-gyárban dolgozni, ugyanis kislány korában megszabadította a szöke bombázókat a lábujjuktól. Nem tudom, hogy *Árgyellán Edina* szülei hányszor

festettek egy évben, de azt biztos forrásból tudjuk, hogy a kicsi lány előszeretettel verte a fejét a falba, egészen addig amíg meg nem kapta, amit akart.

Vannak azért fanatikus csigarajongók is köztünk. *Katona Zsuzsa* például sót szórt a szerencsétlen kis állatra, amitől az fulladós halált szenvedett el. *Németh Viktória* azok népes táborába tartozott, akik húzták

maguk után kedvenc rózsaszín párnahu-
tukat egészen addig, míg egy csombék ma-
radt csak belőle.

Voltak persze olyanok, akiknek nem volt
eléggé rágcsa, és így rettenetesen utált garbó-
ját rágta ki belülről. *Horváth Enikő* még télen
sem hord garbót. Bátyja, *Horváth László* vi-
szont gyöngyöket tömködött Enikő babá-
iba, ami Laci elmondása szerint hatalmas
örömmel töltötte el. Ejnye...

Koczó Kata felesleges energiáit egy szeren-
csétlen vattás zacskón vezette le – bokszsák
hiányában. A pici *Szurdi Juci* már ifjú sihe-
derként is szerethette a szabadságot, hiszen
testvérével meztelenül rohagált a házban.
Szűcs Gyuri egy igazi ínycenc. Paradicsomi
állapotok uralkodhatnak nála amikor bele-
harap sonkás-almás szendvicsebe. További
érdekesség róla, hogy az oviban is várta már
a mennyei lakomat, hiszen UFO leszállópá-
lyát rajzolt a földre.

Érdemes *Bánfalvi Tamás* telefonszámát ki-
írni a Ki Kicsodából, hiszen ha eltévednénk
Budapesten, rá biztosan számíthatunk. Ta-
más ugyanis betéve tudja a BKV összes jára-
tát. Hámló bőrünket *Kovács Georgina* tisztítja
le, ugyanis mániákus hámlás-tépkedő.

Mindenkinek biztosan volt legalább egy
buborékfújója életében. A mi *Zámbó Zsófi*nk-
nak erre nem volt szüksége. Ha szomjas volt,
mosogatólevet ivott.

A tábor egyik legérdekesebb lakója kétség-
telenül *Kelemen Dorka*. A levesnél például
először magát a levét fogyasztja el, majd csak
később a tésztakupacot. Ezen kívül mániá-
kus hajtogató.

A legnagyobb meglepetést *Lancz Ale-
xandra* története okozta. Ő tényleg kipró-
bált mindent. Evett hangyát, zsepigalacsino-
kat nyomkodott az orrlukaiba és meztelen
csiga Grand Prix-t rendezett a csuklójától

a könyökéig. Nem hiszem, hogy *Habók Lil-
la* amiatt gyűjtötte volna a levágott körmeit,
mert hatalmas körömpörkölt rajongó lenne.
Egyszerűen ez csak a heppje.

A normális ember halat horgászik, *Benedek
Gábor* pedig csirkét lasszóz. A mit sem sejtő csir-
ke rákattan a lasszó közepén lévő kukoricára,
Gábor pedig kegyetlenül megrántja a zsinórt,
és indulhat is a csibefutam. Persze az állatkín-
zás határain belül.

*Kupás Gábor*ról nem sokat tudni, de annyi
most kiderült, hogy ő is volt idióta kisgyerek.
Ugrott fejest medencébe úszógumival, kutya-
eledelt evett, ráadásul úgy született, hogy aludt.
Mások biztos nem alszanak
mellette.

Vannakpersze,
akik nem vállal-
ják tetteiket név-
vel, de fontosnak
tartottam hogy
valamilyen for-
mában ők is he-
lyet kaphassanak
ezen az oldalon.
Egyikőjük pél-
dával elmondta,

FOTO: TUSKA ISTVÁN

Kupás Gábor. Alva született

hogy ő imádtá a virágföldet, és mikor ráérett
különleges zamatára, egyszerűen nem bírta ab-
bahagyni. Egy másik alany pedig pelussal a fején
rohagált egészen addig, amíg nem jött szembe
vele a fal és megálljt nem parancsolt neki. Ha-
tározottan kijelentette, hogy a pelus tiszta volt.
Vannak bacigylkosok is köztünk. Egy rejtélyes
táborlakó például folyamatosan fertőtlenítő spray-
vel ijeszgeti a kezein lévő aranyoskákat.

Bevallom, vártam már nagyon, hogy vala-
ki kiejtse az ürülék szót a száján. És igen!
Bizony van köztünk olyan is, aki megette
a kutyapiszkot!

TÓTH SZILVIA

Embernek maradni

Azon a nyáron egyedül nyaralt. Egyedül. Csak ült a parton és üveges szemmel nézte a vizet. Az elmúlt hónapok megfeszített tempója okozta fáradtság a hullámok morajlásában kábulatba fulladt és kezdte hallani szemrehányó belső hangját: „Ne csodálkozz azon, hol tartasz most, hiszen te akartad így. Vagy nem te voltál az, aki mindent egyedül akart vállalni, mindenkől egyre többet, mivel más úgysem lehet olyan jó, mint te?”

A múlt foszlányai kezdtek cikázni agyában:

– De ugye egy csapat vagyunk még?
– kérdezték egy feszült nap végén a munkatársai.

– Már hogyne?! Nap, mint nap találkozunk, együtt dolgozunk, felköszöntjük egymást jeles napokon...

– Igen, igen, de belül is egy csapat vagyunk? – hangzott ismét a kétkedő kérdés.

– Hát persze... - hangzott a bizonytalan válasz, de ezt már senki nem hitte el neki. Talán még ő maga sem.

Az elmúlt időszakban agyonhajszolta magát. A kemény munka persze meghozta gyümölcsét: még több pénz. Csak gyűjtötte és gyűjtötte már-már önkívületi állapotban. Az otthoniakról nem tudott semmit. Nem azért, mert nem beszélgettek: saját egóján kívül mást nem hallott meg. Ha dühös volt, munkájára hivatkozott: ő a kenyérgyáros, mindent a családjáért tesz, de ők há-

látlanok és képtelenek ezt megérteni.

Az idő telt és szép lassan egyre keserűbb lett valami a szájában. Folyton ivott rá édeset, bízva a reménytelenben, de nem múlt el. A keserűség annál sokkal mélyebbről jött.

Ahogy ott ült a parton, egy meleg és megnyugtató kéz érintését érezte a vállán. Megfordult és édesapját látta, akit már régen elveszített. Nem szólt semmit – akkorra már érezte meddig jutott. A kézben rejlő erő képes volt megmutatni neki a gyötrő íz forrását: a szíve legbelső bugyrát, amibe olyan nagyon nehéz egyedül beelátni.

„Az élet egy mókuserék, örök harc a létért. Mindenkit el kell taposni, hogy érvényesülhess. Máshogy nem lehet.” – sokszor halljuk ezeket a „jótanácsokat”. „És én ezeket követtem. De tényleg így van?” – ébredezett lassan. „Itt ülök üres magányomban és most úgy érzem, egyedül nem megy. A táj gyönyörű és én nem is veszem észre a szépségét. Miért nyaralok egyedül? Hiszen ennek nem csak rólam kellene szólnia. Miért nevessek, ha a mosolyommal nem vidíthatok fel másokat magamon kívül? Miért dolgozzak, ha a pénzzel nem boldogíthatom a környezetemet? Egyedül akarjam a mindent? Nem, mert a semmit kapom. Változtatok, mert az élet nem erről szól. Az élet egy hatalmas csapatmunka.

Ekkor látta újra gyerekkora óta először, hogy nevet a tenger...

TÓTH ENIKŐ